

Jytte vendte forbavset sit Ansigt om imod hende.

»Hvem skulde det være?«

»Forstaar du virkelig ikke, hvem jeg tænker paa?«

»Er det nogen af dem, vi omgaaes hernede?«

»Ja.«

»Er det maaske Generalkonsulen?«

»Nej, det er det naturligvis ikke.«

»Er det den unge Mohn da?«

»Aa Snak! Du veed jo meget godt, hvem jeg mener. Det er v. Auen.«

»Ja, det er det vel saa. Men hvor falder du i Grunden paa det?«

»Aa, det er da ikke saa underligt. I har jo spaseret meget sammen. Folk begynder ogsaa at snakke om det, har jeg mærket.«

»Naa ja, jeg finder ham underholdende. Han har rejst meget, kender mange fremmede Lande, som det morer mig at høre om. Og forresten er han slet ikke saa arrogant som Folk siger. Det er bare den sædvanlige Plebejer-Misundelse.«

»Jeg kender ham egentlig kun af din egen Omtale, Jytte. Da vi havde været sammen med ham første Gang, kaldte du ham en friseret Orangutang og vilde endogsaa have ham indespærret.«

Jytte blev rød og gav sig til at glatte Kjolen over Knæet for at skjule sin Flauhed.

»Du kan nu engang ikke lide Tyskere, Mor!